

De visser was niet jong meer, en ook nog niet oud.

Toch lag er al een deel van zijn leven achter hem en omdat hij altijd voor eenzaamheid had gekozen, bestond de koerswijziging die schijnbaar bij zijn leeftijd hoorde, uit het doorbreken ervan: hij wilde zich omringen met mensen en hij zou zich bij zijn keuze baseren op hun kwetsbaarheid; daar voelde hij zich veilig bij.

Hij wist niet wat hem precies dreef – zat de gedachte in de schreeuw van de meeuwen, kwam ze mee met de door de westenwind voortgejakkerde wolken, was het misschien het engelenlicht, of klonk er plots ook eenzaamheid in het klotsen van de golven tegen de romp?

Feit is dat de boot niet meer genoeg was.

Hoe hij dat zou doen, mensen vangen?

Het leek hem vrij simpel.

Hij koos voor de heiligheid van het getal zeven, als kind al was het zijn lievelingsgetal. En hij zou ze alle zeven iets geven wat ze heel graag wilden.

Een compliment bijvoorbeeld.

Of aandacht.

Een liefkozing.

Een glimlach.

Bevestiging.

Een cadeautje.

Het zou wel lukken.

De oude man keek hij rustig in de ogen. En hij luisterde aandachtig naar zijn lange levensverhaal.

Ooit was de oude een jonge man geweest. Hij had gevochten in een oorlog, had er gruwel gezien, moord en marteling. De ervaring was zo ingrijpend en traumatiserend geweest dat de jonge man niet meer in mensen kon geloven. Hij zou anderen nooit meer vertrouwen, verafschuwde het zelf tot de soort te behoren, en bleef voor altijd alleen.

Juist omdat hij alleen was, dag en nacht, werd hij met de jaren almaar bozer en wantrouwiger, almaar meer teleurgesteld. Hij hield alleen van katten en kippen – mensen vond hij stinkende, stomme beesten. Ze waren naïef en onnozel, maakten te veel nietszeggende geluiden, hadden te volgegeten buiken ... Zijn weerzin maakte zijn diepe pijn draaglijk.

De grimmige jonge man werd oud en trok krom. Zo keek hij naar de aarde en hoefde hij zijn soortgenoten niet langer te zien. Jarenlang waren de grond en de dieren net genoeg om verder te leven.

Tot hij vlak bij het verguisde monument op een bankje zat, op de dijk aan zee, en de visser hem in een oogopslag ving.

De visser stond daarbeneden op het strand en keek omhoog naar de dijk, en kromgebogen als hij was, kon de oude man zijn blik niet ontwijken.

Hij keek recht in de kraakheldere, zeeblauwe ogen van de visser en voor hij het wist, gaf hij zijn pijn en zijn eenzaamheid aan hem. De visser glimlachte, het was makkelijker dan hij had gedacht. Hij klom de dijk op en ging naast de oude man op het bankje zitten, sloeg een arm om de kromme schouders.

Meer was er niet nodig.
De oude man was aan boord.

*Het geluid van de golven
vulde hem vaak met ruimte.
Hoe ze ebden en vloeiden
op het ritme van de maan.
Hoe ze ruisten, kabbelden,
tuimelden op het zand en een
stroom achterlieten van wat
de zee aan schelpen, krabben en
kreeftjes aan het land teruggaf.*

Als kind hield de visser het meest van de ruisende boom aan de rand van het dorp. De zee was dichtbij, maar nog geen deel van zijn leven.

Zijn vader was weg en zijn moeder zwom in verdriet, dus het was de boom die naar hem luisterde, die hem steun gaf en bescherming bood met de warmte van zijn geur, de veiligheid van zijn geritsel.

De boom droeg hem door zijn jeugd heen.

Hij klom altijd naar dezelfde tak, daar waar hij zich omhuld wist, en verborgen voor het oog van de mensen en de rest van de wereld.

Mezen en mussen trippelden rond in de overwoekerde takken hogerop, een enkele keer zag hij een gaai of een ekster. Grote en kleine spinnen weefden er hun kwetsbare webben.

Zonder dat toen te kunnen vermoeden, had de visser daar op die plek al alles geleerd wat hij moest weten om de mensen in zijn netten te krijgen.

Vanuit zijn schuilplaats in de boom zag hij ze bezig en met het instinct van een kind wist hij wat werkte en wat niet. Hij bespiedde, observeerde en sloeg het moeiteloos en onbewust op, ergens diep vanbinnen.

Hoe vreemd en beangstigend hij mensen ook vond, hij ontdekte wat ze wilden.

Allemaal wilden ze hetzelfde. Of ze nu druk waren of stil, verlegen, uitbundig, zachtmoedig of competitief. Zelfs zij die belust waren op aandacht en macht, op leugens en bedrog, wensten niets anders dan geliefd, gezien, gewaardeerd te worden.

Als kleine jongen zag de visser hoe dat gebeurde. Het verschilde nauwelijks van wat de mussen en de mezen deden, hoe ze verzamelden, kwetterden, opvlogen, echoeden, fladderend weer neerstreken.